

τος καὶ φιλέλλην ἀνὴρ, ὅστις ζῶν τοιαύτης ἀπύλανε τιμῆς καὶ δόξης καὶ ἦδη μετὰ θάνατον ἡ πατρις αὐτοῦ μέγα προτίθεται νὰ ἀνεγείρῃ μνημεῖον.

Ἡ γέφυρα τῶν Στεναγμῶν

«Γνωρίζετε τὴν γέφυραν τῶν Στόνων;» Εἶναι αὕτη ἡ μελαγχολικὴ εἰκὼν εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας ὁ νοῦς φρικτῶ καὶ ἦν οἱ αἰῶνες ἔφερον μέχρις ἡμῶν πλήρη μαύρων ἀναμνήσεων. Δεξιόθεν μὲν εἶναι αἱ μεγάλαι φυλακαὶ τῆς πόλεως, ἀριστερόθεν δὲ τὸ ἀνάκτορον τῶν Δογῶν, ἐνούμενα ἀμφοτέρω διὰ τῆς γεφύρας.

Ἐκλήθη δὲ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν», διότι δι' αὐτῆς ἐπέρων οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες κατεδικάζοντο ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἐντὸς τοῦ παλατίου, καὶ μετέβαινον εἰς τὰς ἀπέναντι φυλακάς, ὅπου οἰκτρὸν τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνέμενον. Πόσους στεναγμοὺς δὲν θὰ ἤκουσεν ἡ γέφυρα αὕτη, περὶ ἧς τόσα ἐγράφησαν! Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Δα Πόντε κατὰ τὸ 1589 μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου τῶν φυλακῶν.

Ὁ ἀετός

Ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας φέρεται ὁ ἀετός ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ παρακάθεται τῷ Διὶ. Ἐπὶ τῶν σημειῶν τῶν Περσῶν λέγεται ὅτι ἐξωγραφήθη τὸ πρῶτον ἐπὶ Κύρου καὶ κατόπιν ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ ἐπίσημον σύμβολον τῆς ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας ἐπιζῆσαν εἰς τὴν πτώσιν τῆς καὶ διακοσμήσαν κατόπιν τὰς ἐπιστρατείας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς αὐτοκρατορίας.

Τῆς ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἡ μάλλον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν ὁ δικέφαλος αὐτοῦ ἐσήμαιναν ὅτι οὗτοι δὲν παρητοῦντο τῶν ἐπὶ τῆς Δύσεως δικαιωμάτων ἐν ᾧ ἐπηρεκοῦντο τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἐκ τούτων ἐλαβον αὐτὸν οἱ Ἀυστριακοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι ἐπὶ Ἰδαν Βασίλειετις.

Ἡ Γαλλικὴ αὐτοκρατορία καὶ τῷ 1804 καὶ τῷ 1852 παρεδέχθη ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦτο ἐπὶ τῶν σημειῶν τῆς. Πλὴν οὐ μόνον αἱ αὐτοκρατορίαι ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐπαναστάσει ἐδέχθη ὡς σύμβολον αὐτὸν ἐπὶ κυανοῦ πεδίου, πεποικιλμένον ὑπὸ ἀστέρων.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Πανορίου

Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Πανορίου γράφεται μετὰ ο, διότι οὕτω γράφεται ὁ ἴδιος. Ἰσως εἶναι ὀρθωτέρα ἡ γραφή μετὰ ω, ἀλλ' ἡ γραφή αὕτη θὰ ἐδίδεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοίαν τινα, ἡ ὁποία καὶ διὰ πάντα μὲν ἀνθρώπον, μάλιστα δὲ διὰ καλλιτέχνην, θὰ ἦτο λίαν ἐγωϊστικὴ. Προτιμῶμεν λοιπὸν τὴν γραφήν, ἡ ὁποία ἐπιφυλάττει εἰς τὸν καλλιτέχνην μετριοφροσύνην τινά. Ἀρέσκει δὲ ἡμῖν τόσῳ μᾶλλον ἡ μετριοφροσύνη αὕτη, καθόσον ὁ κ. Πανορίος δὲν εἶναι μόνον καλλιτέχνης, ἀλλ' εἶναι ἐιδικὸς προσωπογράφος, ὡς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ

γεγονότος, ὅτι ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Προαστείου ἐργαστηρίῳ αὐτοῦ ἐκτίθενται ἀποκλειστικῶς προσωπογραφαίαι. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ ὁ ἐγωϊσμός τοῦ καλλιτέχνου πρέπει ὅσον τὸ δυνατόν νὰ υποχωρῇ πρὸ τῆς πιστῆς ἀντιγραφῆς τοῦ πρωτοτύπου. Ἄν εἰς ἕτερον εἶδος γραφικῆς ἐπιτρέπεται ἡ ἐλευθερία πηλὴς τῆς φαντασίας τοῦ καλλιτέχνου πρὸς ἀνακάλυψιν νέων κόσμων καὶ ἰδεῶν ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ ὅμως, καθ' ἡμᾶς, πρέπει ὅλη ἡ δύναμις τοῦ καλλιτέχνου νὰ ἐξαντληθῇ εἰς ἀκριβοῦς παράστασιν τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὑποκειμένου ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτοῦ τελειότητι. Ὁ κ. Πανορίος ὑποθέτομεν ὅτι θὰ συμφωνῇ πρὸς ταῦτα, διότι ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ εὐρίσκομεν ἀποδείξιν, ὅτι ἐννοεῖ τὴν τέχνην ὑπὸ τὴν ὑψηλότεραν καὶ εὐρύτεραν αὐτῆς ἐννοίαν. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν πάντα τὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας ἔγραψεν ὁ κ. Πανορίος. Λυπούμεθα δὲ, διότι δὲν γνωρίζομεν τὸν νέον κ. Σαρσέντην ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποίου ἀληθῶς εἶναι πλήρης ζωῆς καὶ φυσικότητος· ἀλλ' ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶναι καὶ πλήρης ἀκριβοείας καὶ πραγματικῆς ἀληθείας, ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζομεν τὸ ἄτομον. Ὅτι τὸ ὅμως ἐλλείπει ἡμῖν διὰ τὴν πλήρη ἐκτίμησιν τῆς εἰκόνης ταύτης, τῆς ὑπὸ ἐποψὴν τέχνης ἐκτάκτου πραγματικῆς δυνάμεως, δὲν στερούμεθα διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων ἔργων τὰ ὁποία ἀναφέρονται εἰς λίαν γνωστὰ παρ' ἡμῖν πρόσωπα, ὡς αἱ εἰκόνας τοῦ κ. Βλάχου, τοῦ κ. Παπούδωφ, ἡ τῆς δεσποινίδος Παπούδωφ καὶ ἡ τοῦ στρατηγοῦ Μαυρομυχάλη. Ἡ τοῦ κ. Παπούδωφ ἡ ἐκ τοῦ πλαγίου φαίνεται μᾶλλον ἐπεξεργασμένη ἢ καὶ πολλοὶ προτιμῶσι τὴν παραπλευρῶς τοῦτου κειμένην εἰκόνα τῆς ἀνεψίδας αὐτοῦ δεσποινίδος Σ. Παπούδωφ. Νομίζομεν, ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Παπούδωφ ὑπερέχει διὰ τὸ *modèle* τοῦ προσώπου, καθ' ὃ βεβαίως διακρίνεται καὶ ἡ ἄλλη εἰκὼν ἀλλ' ἡ γραφὴ ἀνδρικῆς σαρκὸς ἀπαιτεῖ μεγαλειότεραν τέχνην ἢ ἡ παράστασις γυναικείου σώματος. Ἡ πρὸς τὸ δάθος τῆς αἰθούσης εἰκὼν κυρίας γερμανίδος καθημένης ἐπὶ καναπὲ εἶναι ἀξία ἐπίσης σημειώσεως. Διὰ λίαν εὐφυοῦς φωτοσκόπσεως γίγας ἀκτίνες τινὰς φωτὸς ὤπισθεν τοῦ σώματος, κατάρθωσεν ὁ κ. Πανορίος νὰ προβάλῃ τὸ σῶμα εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε φαίνεται, ὅτι δύναται νὰ θέσῃ τις ὀπίσθεν τῆς ὀψύδος τῆς κυρίας *cousin* πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ὑπὲρ πάσας ὅμως τὰς ἐλαιογραφίας τοῦ κ. Πανορίου ἀρέσκουσιν ἡμῖν δύο ἔργα αὐτοῦ γενόμενα διὰ βαφοχρωστῆρος (*pastel*). Ἐκ τούτων τὸ μὲν παριστᾷ κεφαλὴν ξανθοῦ παιδός, τὸ δὲ εἶναι προτομὴ τῆς δεσποινίδος Παπούδωφ. Νομίζομεν ὅτι κυρίως τὰ δύο ταῦτα ἔργα περιέχουσι τὴν πληροτέραν παράστασιν τῆς καλλιτεχνικῆς εὐφυίας τοῦ κ. Πανορίου. Ἐν τῇ προτομῇ τῆς δεσποινίδος Παπούδωφ ὁ κ. Πανορίος διὰ δύο χρωμάτων, λευκοῦ καὶ μαύρου, κατάρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ὑπὸ τὰς πολλαπλὰς αὐτῶν ἐλαφρὰς ἀποχρώσεις ἀρμονίαν, ἡ ὁ-

ποία ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ὑπέροχον δύναμιν τῆς σχεδιάσεως. Ἡ σχεδίασις ἁμολογεῖ πολὺ πρὸς ἐκείνας αἱ ὁποῖαι φαίνονται γραφεῖσαι διὰ χειρὸς ἐχούσης τρόπον τινα δύναμιν χάλυθος καὶ ἐλαστικότητα πτεροῦ. Ἐπίσης ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς προσδίδει ἀέρα τινά πραξίτε- λείου ἀριστουργήματος. Ἡ ἑτέρα διὰ βαφοχρωστῆρος εἰκὼν, ἡ κεφαλὴ παιδός, εἶναι ἀκόμῃ ὑπέρτερον ἔργον. Ἡ ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις ἀποδεικνυομένη ἐκτακτος τοῦ καλλιτέχνου δύναμις εὐχόμεθα νὰ εὕρῃ πάντας τοὺς ἀναγκάσιους ὄρους, ὅπως λάβῃ τὴν πρέπουσαν ἀνάπτυξιν. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀμφιδόλλομεν, ἂν συντελῇ ἡ διαμονὴ τοῦ καλλιτέχνου παρ' ἡμῖν. Χάριν τοῦ συμφέροντος αὐτοῦ καὶ χάριν τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας καλὸν εἶναι νὰ τραπῇ μακρὰν ἡμῶν πρὶν ἢ ἐκ τῆς ἀδιαφορίας μας δεσθῇ ἐν αὐτῷ τὸ ἱερὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαῖον φαίνεται ὅτι φλέγει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

A.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπεβίωσεν ἐν Παριείοις ὁ διακεκριμένος ζωγράφος Κάρολος Σαπλὲν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας εἶχε διακοσμήσει δωμάτια τινα τῆς αὐτοκρατορίας Εὐγενίας δι' εἰκόνων, τὰς ὁποίας δὲν δύναται ἀκόμῃ νὰ λησμονήσωσιν οἱ ἰδόντες. Ἡ μέθοδος τοῦ Σαπλὲν ἀνεπύλει τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν τῶν ζωγράφων τοῦ XVIII αἰῶνος.

— Κατ' αὐτὰς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ κ. Βελάχ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης, τὸ πρῶτον μέρος ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιγραφόμενον: «Ἀρχαιοτάτη Ἑλλάς». Τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος θὰ περιέχῃ τὰ ἐξῆς κεφάλαια: Οἱ Ἑλλήνες καὶ ἡ καταγωγή αὐτῶν, Θρησκεία, ἡ Δημόδης ἐποποιία, αἱ Παραδόσεις, ἡ Ὀμηρικὴ Ἑλλάς.

— Ἐκ τινων ἀνασκαφῶν γενομένων ἐν Βερώνῃ ἀνεκαλύφθη ἐπιγραφή τις ἐπὶ λίθου χρησιμεύοντος ὡς ὑποστηρίγματος ἀγάλματος. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ βήθρου ἐκείνου ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνευρέθη, ἦν ἔργον τοῦ Πραξιτέλους.

— Σπουδαιότατη κατὰ πτωτικὴν θερμοκρασίας ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Ὁρεμβούργῳ τῆς Ρωσίας. Κατὰ τινα ἐκθεσιν εἰς τὴν γεωργικὴν Ἐταιρίαν τῶν Παρισίων, μετὰ τινα ραγδαίαν βροχὴν ἡ θερμοκρασία, ἐν διαστήματι εἰκοσι λεπτῶν, ἀπὸ 3 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδὲν κατέπεσεν εἰς 30 βαθμοὺς κάτωθεν αὐτοῦ. Ἡ φοβερὰ αὕτη μεταβολὴ ἐπρόκειτο πλῆθος ζώων καὶ ἀνθρώπων, κατατρεφέντων ἐν ὁδοποιίᾳ.

— Γνωστὸν ὅτι, κατὰ τοὺς ἀνθρωπολόγους τῆς παλαιᾶς σχολῆς, τὸ ὁροπέδιον τοῦ Θιβέτ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἐστία τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ περίεργον ἀνακρίνωσιν τοῦ κ. Βονδάλω ἐπὶ τῶν ὁροπέδιων τούτων εὐρίσκονται πίθηκοι, τοῦθ' ὅπερ ἦν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε καὶ δύναται νὰ προκαλέσῃ σκέψεις ἐκ μέρους τῶν υποστηριζόντων τὴν ἐκ τῶν πιθίκων καταγωγὴν ἡμῶν.

— Πλουσιώτατα ὄρυγμα γαιανθρώπων ἀνεκαλύφθησαν ἐν Τονκίῳ οὐχὶ μακρὰν τῆς θαλάσσης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ δύο συζῶν :

Ἡ σύζυγος :

— Αὕτη ἡ ζωὴ δὲν ὑποφέρεται. Μὲ ὑπέβαλες εἰς φρικτὸν μαρτύριον. Εἶνε τὸ τρίτον μανδύλι ποῦ γελῶ με δάκρυα.